

László Zsolt

Szürke eminenciás

A fal mögött is fal van
Befalazott rokonok
Befalazott idegenek
Rendszerek jönnek
Rendszerek mennek
A bakterek kimúltak –
Mi vagyunk veszteségeink
bugyraiban kotorászó
értelmiségi csótányként
és vannak az égbe nyaló hegyek
és vannak a csont-gejzíres völgyek
és a pók szobám sarkában
ingyen fonható hálójában –
A jobb lehet kéz akár agy-félteke is...
Ha múltam lehetne
lenne még Apám
de vizeknek sem jut árok
a kigyalult mederben –
A repülők szállnak
és időnként lezuhannak
Agyvérzéses logisztikában
Vándor a bevándorló
és úgy szül itt arányt
hogyan fertőzi a földet
És ha éjjel intem a taxit kiköp a sofőr
mert a sötétben négernek nézett –

A nyaktiló pillanatok alatt...
Az atombomba pillanatok alatt...
Erdőnk szélében a gyilkos galóca pillanatok alatt...
A Rába vízében a szövetmosó zagy pillanatok alatt ...
És a tiszai nemes halaink
mint Jézus jelképe lesajnálva...
Mert mindezek mellett ugyebár az akácfák tehetnek mindenről
meg a gonosz elfajult méhecskék...
Mindenki más ártatlan és érinthetetlen
Mindenki és minden „oké”

Saint-Just int kezével
Kossuth trillázik az USA-ban
Sztálin szalutál...
A férgek és a patkányok
tehetnek mindenről
Csak az Ő éjszakájuk beláthatatlan –
Az aszfalt-ringyók lengetik a trikolórt
A betyárok büfékben mosogatnak
Intek trillázok szalutálok
és hülyülök
mert a fal mögött is fal van
és P. I. Mester versben üzent
útjai már nekem is összeértek –

Kedves vagy
Tudom hogy szeretsz
50. telem után olyan vagy mint egy kohó
Neved virág és becézett napszak
Bátran ments el magadban
hogymindig előttünk lehessen
a kövekre futó tenger
és zúgása időzzön fülünkben
az örök csönd után is...
Bátran ments el magadban
mert minden szürkület sejtjeimet akarja –
Karpathos tar sziklái és fekete kecskéi
elmacskásodott utcái
fehéren billegő halászladikjai
a sós-szelű kikötőkben
Csak értünk voltak
ott és akkor végre szépen...
Ments el magadban mert nem teszi meg más
Szemed a tenger és az ég
Úgy vagy a testem mint roncsom
anatómiáját szépítő múlás –

Tőletek nem tanulhattam semmit
Ti hiúság legyezőivel hadonászó „ifik”
Felejtést akartam tanulni ott ahol mindenki megbocsát
de sosem felejt...
Mert a fal mögött is fal van
és minden terem egy másikba nyílik
Elloptam a hangot hogy néma lehessenek
az EU-vitrinben sokadikként –
Beismerő vallomást szürke eminenciásként
már nem kell tennem
Tükör nélkül látom rejtőző magamat
Ennyi vagyok őszülésem előtt már csak ennyi
mert minden szürkület sejtjeimet akarja...
Ha velem alszol ma is
újra megszólít a csend-zúgás
és magához hív végtelen kékjével a tenger –

Ludvig Dániel: Kövek

